

at kaste det bort eller forstikke det. Til §§ 5 og 6 er der ingen Ændringer foreslaaet, og til § 7 kun en sproglig Ændring. Med Hensyn til § 8 blev der med nogen Tøje i Udvalget anset over, at det ved mange Lejligheder vilde være en for snæver Bestemmelse, man havde for at kunne affige Arrestdekret over en fraværende Mand, idet der staa en Bestemmelse om, at der kun kan arresteres efter en Retkendelse, og at denne først maa affiges, efter at den paagældende er hørt, medmindre det forhindres ved hans Ophold i Udlandet. Det kunde jo tænkes, at en Mand var syg, eller der var andre Hindringer til Stede, som vi ikke i Ojeblikket havde presentet. Vi have derfor foreslaaet at tilføje: „eller Afhørelse har været umulig paa Grund af andre Omstændigheder, der da maa anføres i Kendelsen“. Der er ikke noget deri, der kan siges at gaa for vidt. Seg kommer saa til § 9 angaaende Baretægtsarresten, som er en af de aller vigtigste Paragraffer i Lovforslaget, idet den indeholder en bestemt Specifikation af, under hvilke Vilkaar en mistænkt kan belægges med Baretægtsarrest. Det er altsaa egentlig det eneste Punkt, hvor Flertallet og Mindretallet i selve Realiteten staa over for hinanden, og Flertallet umulig kan imødefomme Mindretallets Fordringer. Vi have dog søgt at imødefomme Mindretallet paa anden Maade belvis, idet vi have ubidat Dommernes Ret til at fælde Dom over den mistænkte, det vil sige, vi indsatte følgende ny Bestemmelse: „I Straffelaager, hvor egen Tilstaaelse ikke foreligger, ere Domstolene berettigede til at anse Bevis for en Forbrydelse tilvejebragt, naar ved Undersøgelsens Slutning Sagens Omstændigheder i det hele saa bestemt henvise til den anklagede som skyldig i den Forbrydelse, hvorfor han sigtes, at der efter Forstandens og Erfaringens Vejledning ikke er nogen rimelig Grund til at tvivle om hans Skyld.“ Vi have med andre Ord der friggjort Dommernes Hænder i Retning af Bevis. For at nu ikke Tingets Medlemmer skulle tro, at det er et revolutionært Skridt, vi have gjort, eller et Skridt, hvorved den mistænkte vil kunne blive Genstand for en højere Grad af Dommervilkaarlighed, skal jeg gøre opmærksom paa, at det Princip, vi her have anvendt, ikke indføres af os i Retsplejen, men allerede findes i den og er udtalt i Forordningen af 8de September 1841, som i sin § 1 siger, at et Bevis skal kunne tilvejebringes „ved saadanne forenede Omstændigheder, der give lige saa stærk og sikker Overbevisning om den tiltaltes Skyld som den, der tilvejebringes ved de Bevisligheder, der ved de ovenmeldte

Loves almindelige Regler ere erkendte som fuldgylldige“. Denne Bestemmelse i Loven er imidlertid kun bleven fulgt efter en meget indskrænket Maalestof. Der har dog uddannet sig en bestemt Praksis, en Praksis, der ganske særlig støtter sig til samme Lovs § 2, der lyder saaledes: „Et saadant Bevis bør antages fuldstændig at være tilvejebragt, naar flere beviste Omstændigheder ere til Stede, der hver for sig gør det sandsynligt, at den anklagede har begaaet den Forbrydelse, hvorfor han er sigtet, og disse ved deres Forbindelse med hinanden indbyrdes og de øvrige oplyste i sig mindre betydende Omstændigheder saa bestemt henvise til ham som skyldig i hin Forbrydelse, at der efter Forstandens og Erfaringens Vejledning ikke er nogen rimelig Grund til derom at tvivle“. Se, denne saare indviklede Kombination er jo den, Dommerne i den forløbne Tid have følt sig forpligtede til at anvende som Regel for, hvornaar de kunne antage et Bevis for at være staaet til Veje, naar der ikke foreligger enten Bevis ved Vidner eller egen Tilstaaelse. Alle disse sammentræffende Omstændigheder, Hovedomstændigheder, mindre betydende Omstændigheder, der alle skulle mødes i et sælles Punkt, saa at de skulle henvise til den arresterede som skyldig i Forbrydelsen paa en saadan Maade, at der efter Forstandens og Erfaringens Vejledning ikke er nogen rimelig Grund til at tvivle, alle disse Kombinationer have vi paa en for Dommeren mere fri Maade truffet sammen i den Bestemmelse, som de Herrer ville finde som Ændringsforslaget under Nr. 7. Det, vi fordre der, er, at Sagens Omstændigheder ved Undersøgelsens Slutning skulle „i det hele saa bestemt henvise til den anklagede som skyldig i den Forbrydelse, hvorfor han sigtes, at der efter Forstandens og Erfaringens Vejledning ikke er nogen rimelig Grund til at tvivle om hans Skyld.“ Dermed have vi indført en udtrykkelig Regel i Straffe-processerne, hvorefter Dommerne frit kunne afgøre, naar et Bevis er kommet til Stede eller ikke. Idet vi gøre det, borttage vi tillige den Fristelse, der er for Dommeren til at holde Arrestanten i Baretægtsarrest paa ubestemt Tid, ja paa evig Tid, indtil Tilstaaelse er aflagt, thi det vil i en Mængde Tilfælde være af forsvindende Betydning for en Forhørsdommer at saa en saadan Tilstaaelse. Der er det, vi maa sige atter og atter, at en Baretægtsarrest maa nødvendig gaa længere, end Formaalet tilsigter, og Formaalet er jo det at holde Manden inde-spærret, men ikke at undergive ham Tortur for at fremtvinge en Tilstaaelse af ham. Som sagt, det er det Realitetspunkt, der